

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2744/05
27.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Миланком Алкалај, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "Е" ДОО, чији су пуномоћници Ј. адвокат, Т., адвокат и П., адвокат, против решења Министарства финансија, Управе царина Републике Србије, ... број ... године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 27.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија, Управе царина Републике Србије ... од ... године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице ... од ... године, којим решењем је у извршењу решења Комисије за жалбе управе царина број ... од ... године обавезан тужилац да плати износ од 300.719,50 динара, на име мање плаћене царине за робу оцарињену по ЈЦИ Ј1 ... од ... године, Царинске испоставе ... из наименовања 01 и 02.

Тужилац је у тужби оспорио законитост решења туженог органа истичући да се заснива на погрешном и непотпуном утврђеном чињеничном стању и на погрешној примени материјалног права. Сматра да царински органи нису били овлашћени да мењају правноснажно и извршно решење, јединствену царинску исправу из ... године, те да по њој утврђују додатне обавезе на страни тужиоца, будући да за то нису имали основа у Царинском закону, већ је евентуална измена ранијих података и утврђивање нове обавезе могла да проистекне из примене неког од ванредних правних средстава из Закона о општем управном поступку. Одредба члана 139. став 1. тачка 1. ранијег Царинског закона је престала да важи, а првостепени орган, у немогућности да поступи на основу члана 105. новог Царинског закона примењује ранију одредбу члана 139. која је престала да важи уз позивање на члан 400. новог Царинског закона, што је недопустиво. Нису дати јасни и потпуни разлози због којих није прихваћено стручно мишљење угледних стручњака, па предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По размотрењу тужбе, одговора на тужбу и свих списа овога спора, Врховни суд Србије је нашао да је тужба тужиоца основана.

Основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост решења туженог органа.

Неосновано се тужбом тужиоца указује да је у овој царинској ствари требало применити неко од ванредних правних средстава, из Закона о општем управном поступку, уколико су се за то стекли услови, јер се ради о јединственој царинској исправу из 2003. године која је постала правноснажна и извршна, па је, по оцени тужиоца она могла бити измењена једино неким од ванредних правних средстава из ЗУП-а. Стоји чињеница да је одредбом члана 140. Царинског закона ("Службени лист СРЈ" 45/92 ... 7/2003), који је престао да важи доношењем новог закона, предвиђена могућност коришћења ванредних правних средстава из ЗУП-а али тек у одсуству примене одредбе члана 136. - 139. истог Закона, па је и по оцени Врховног суда Србије, правилно од стране царинских органа примењена одредба члана 139. став 1. раније важећег Царинског закона, будући да се ради о поступку накнадне контроле у односу на јединствену царинску исправу по којој је поступак царињења окончан пре ступања на снагу Царинског закона ("Службени гласник РС" 73/03), (1.1.2004. године), а рачунање рока од 2 године за вршење надзора из цитираног члана 139. став 1. у складу је са прелазном одредбом новог Закона из члана 400., којом је предвиђено да царински поступци који су започети пре дана почетка примене овог закона биће окончани у складу са прописима који су важили до дана почетка примене овог Закона. У том правцу, правилно је тужени орган указао да се ради о примени одредбе члана 139. став 1. раније важећег Царинског закона, а не о примени члана 105. новог закона, будући да је управни поступак, код првостепеног и другостепеног органа, јединствен, па је другостепени орган имао овлашћење да уз правилно утврђене одлучне чињенице у поступку код првостепеног органа примени други материјални пропис.

Међутим приликом доношења првостепеног решења су повређена правила поступања која нису

поступком, приликом доношења првостепеног решења су повређена правна поступања, која нису отклоњена по жалби у поступку код туженог органа, будући да разлози из образложења првостепеног решења по којима је накнадном контролом, на основу члана 139. став 1. Царинског закона ("Службени лист СРЈ" 45/92 ... 7/03) у вези члана 400. Царинског закона ("Службени гласник РС" 73/03) утврђено другачије чињенично стање, морало је да резултира изменом података из раније јединствене царинске исправе као управног акта, и то кроз диспозитив решења, будући да је одредбом члана 198. став 1. ЗУП-а предвиђено да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и о свим захтевима странке о којима у току поступка није посебно решено. Тек таква измена раније јединствене царинске исправе, као управног акта, могла је да представља правни основ за утврђивање обавезе плаћања царине проистекле из нове одлуке о измени ранијег решења.

Налазећи да је доношењем оспореног решења повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу тужиоца уважио и поништио оспорено решење одлучујући као у диспозитиву пресуде у смислу члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима, а у новом поступку тужени орган је везан примедбама суда и изнетим правним схватањем у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 27.10.2005. године, У.2744/05

Председник већа-судија,

Љубодраг Пљакић, с.р.

Записничар,

Миланка Алкалај, с.р.

За тачност отправка

ИЈ